

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΝΟΥΣ

Όχι! Κανένας δέν πονεί τή μάνα τοῦ Κανάρη
αὐτή ποῦ πρώτη ἐσκόρπισε στήν οἰκουμένη φῶς.
Ξένη ψυχὴ δέν βρέθηκε νὰ δείξῃ κάποια χάρι
σὴ γῆ ποῦ ὁ ἀθάνατος ὁ κόσμος ὁ σοφὸς
ἐβγήκε κι' ἐξευγένισε μὲ τὰ διδάγματα του,
ὄλους αὐτοὺς ποῦ σήμερα σηκώνονται κατὰ του.

Όχι! Κανένας δέν πονεῖ, κανεὶς δέν ἀγαπάει
τὴ μάνα ποῦ τ' ἀνδρεία της ἀομάτωσε παιδιὰ
καὶ τοὺς σκαιοὺς τυράννους της ἀκούραστη χτυπάει,
καὶ μὲ τὸ αἷμα πῶπνιγε τὴ μαύρη της καρδιά,
βρέχει στεριὰς καὶ θάλασσες, βρέχει βουνὰ καὶ δάση,
τὰ χῶματα πῶμόλυνε ὁ βάρβαρος ν' ἀγίαση.

Κανένας δέν τὴν συμπονεῖ τὴν ὄρφανὴ παρθένα
π' ἀπὸ μεγάλη σ' ὄλα της, εὐρέθηκε μικρὴ.
Τὰ ζωντανὰ τὰ κάλλη της τὰ θέλουν μαραμένα.
Τὴν ἀρετὴ της ἤθελαν νὰ τὴν φιλοῦν νεκρὴ.
Ἄδοξη τὴν περιμέναν καὶ σκλάβα νὰ πεθάνῃ
τὴν ὄρφανὴ π' ἀθάνατο τὴν στόλιζε στεφάνι!

Μ' ἂν ὄλοι ξένοι κι' ἀσπλαγχοὶ κι' ἀνάλητοι κυττάνε,
παρθένα π' ἀγωνίζεται γιὰ τὸν ἀνθρωπισμὸ,
ἀπὸ τῆς γῆς τὰ πέρατα σὰν ἀετοὶ πετάνε
θυσιά κι' ὀλοκαύτωμα στὸν ἅγιο βωμὸ,
αὐτοὶ ποῦ κι' ἂν ἀλάογειψαν, ποτὲ τοὺς δέν ξεχάνουν
πῶς ἡ Ἑλλάς τοὺς γέννησε κι' Ἕλληνες θὰ πεθάνουν.

Όχι! Κανένας δέν πονεῖ, κανένας δέν κυττάζει
τοὺς ματωμένους μάρτυρας σὴ θάχῃ τοῦ βουνοῦ
Ἄλλὰ τὸ αἷμα τ' ἅγιο, σὸ Γολγοθὰ ποῦ στάζει,
τὸ βλέπουν καὶ δακρῶζουνε τὰ μάτια τ' οὐρανοῦ.
Καὶ τ' οὐρανοῦ τὰ δάκρυα, ἄς μὴ τὰ λησιμονοῦνε
αὐτοὶ ποῦ δέν ἐπόνεσαν ἐκείνους ποῦ πονοῦνε!

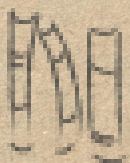
Όχι! Κανεὶς δέν ἐρριψε παρηγορίας βλέμμα
σὲ μάνα ποῦ ἀγίασε μὲ τῶν παιδιῶν της αἷμα
τὸ χῶμα ποῦ ἐμόλυνε μὲ σίδερο καὶ λάβα
ὁ τυράννος πῶγύρωσε τὴν οἰκουμένη σκλάβα.
Καὶ σκλάβος θάταν σήμερα καθετῆς ἀνθρώπου
ἂν δέν ὑπῆρχε Σίλαμῖς καὶ δάση Μασσαδῶνος.

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Μολφέτ.

Ὁ Γιάννης κι' ὁ Μαρκῆς
μιλοῦνε κι' ἀπορεῖς.

Μ.— Πού πᾶς μωρὲ καὶ κρύβεσαι ; Πού τρέχεις καὶ σὲ χάνω ;
Γ.— Τοῦν Τούρκωνε, μωρὲ Μαρκῆ, χάνω τὸ δραγουμάνο.

Μ' ἐπῆρε σὲ συμπάθεια ὁ Ναστραδὶν μεγάλη.
Ἐγὼ τὸν πάω ταχτικά καὶ τρώει στοῦ Καψάλη.
Τοῦ Ἀβδουλάχ καὶ τοῦ Ζεκῆ,
ἐγὼ τοὺς πέρνω τουμπεκί,
διασῶρτι κι' ἓνα κι' ἄλλο.

Ἐγὼ τὸ χότζα ταχτικά περίπατο θὰ βγάλω,
ἐγὼ φροντίζω νᾶν' καλὸ τὸ δεῖπνο καὶ τὸ γιόμα του,
ἐμένα πέρνει στὸ λουτρό καὶ πλένουμε τὴ βροῦμα του,
καὶ μόνο στὴ χανούμησα μαζὺ του δὲ μὲ πέρνει
γιατ' ἴσως νὰ κατάλαβε πῶς δὲν τονὲ σφένει.

Ποῦ νὰ μὲ γδῆς ἐμένανε ποῦ μέρα νύχτα τρέχω.
Ὅλους τοὺς Τούρκους ποῦν' ἐδῶ ἀπάνου μου τοὺς ἔχω.
Εἶναι μυστήριο, Μαρκῆ,
ὁ νοῦς μου πῶς βασταίνει.
Ποιὸς μοῦ γυρεῦει τσατσαοῖ,
ποιὸς μοῦ γυρεῦει χτένι,
κι' ἓνας ὁ ἀφιλότιμος μ' ἔστειλε γιὰ βελόνια
νὰ ράψη τὴ σελίδα του πῶσπᾶσαν τὰ κορδόνια.

Δὲ σταματένω μὰ στιγμή
καὶ βρίζομαι σὲ φουρκα.
Ἐγὼ ἐπῆα τὴ μαμὴ
πῶγέννησε μὰ Τούρκα,
κι' ἐγὼ τῶκούνια τὸ παιδί τοῦ Ναστραδὶν τοῦ μπέη
ποῦ γιὰ τῆς ἀμαρτίες μου ἀρχίνησε νὰ κλαίη.

Ποῦ νὰ μὲ γδῆς ἐμένανε καὶ ποῦ νὰ μὲ πιτύχης,
τώρα ποῦ κατὰ βούλησιν προσμειδιώσης τύχης,
ἐγγώρῃσα τὸν Ἴτζεδὶν καὶ τὸ Σικτιὸ ἐφέντη
καὶ νύχτα μέρα, βρὲ Μαρκῆ, τὸ ὀίχτουμε στὸ γλέντι
κι' ἀπάνου στὸ μεθύσι μας μεθάμε καὶ τὸ Χότζα
κι' ὁ ἓνας πάει ὄστρια κι' ὁ ἄλλος πάει πότζα.

Ἦρθαν εὐδαίμονες καιροὶ
πῶπέσανε μωρὲ Μαρκῆ
κι' οἱ Τούρκοι στὴ δομπόλα
καὶ τοῦ Προφήτη τὰ ῥητὰ τὰ λησιμονήσαν ὅλα.
Μὴν τὰ ῥωτᾶς τί γίνεται μὲ δαύτους στὸ παζάρι.
Ὁ Μπροῦσκος ὁ φιλόρησκος ποῦ τὰ κομὰ λουστράρει,
παρέλαβε τρεῖς τέσσαρους καὶ τῶγχει μισοπέσει
νὰ βγάλουνε τὴν κοῦδα τους νὰ πᾶ' νᾶν τζοῦ βαφτίση,
καὶ μ' ἐπροσκάλεσε κι' ἐμὲ νᾶμαι παρὼν στὰ Σίσια
γιατὶ ἐκεῖ σκοπεύουνε νὰ κάμουν τὴ βαφτίσια.

Μ — Χαρὰ σ' ἐσὲ ποῦ βρίζεσαι στὸ κέφι κάθε μέρα,
κι' ὅλο φλασκόλογα πετᾶς
καὶ δὲν σὲ μέλλει νὰ ῥωτᾶς
τί γίνεται ἐκεῖ πέρα
ποῦ οἱ γενναῖοι μάρτυρες παλεύουν μέσ' τὸ χιόνι
καὶ ἡ Εὐρώπη τέρεται ν' ἀκούη τὸ κανόνι.

Χαρὰ σ' ἐσὲνα τενεκὲ ποῦ μὲ τοὺς Τούρκους τρέχεις
καὶ εἰς τὰ τεκταίνετα καθόλου δὲν προσέχεις.
Καὶ τί τεκταίνετα μωρὲ ;
Μ.— Τεκταίνεται, βουβάλλι,
π' ὁ πόλεμος ἐξάνησε ὀμπρὸς ὀπίσσω πάλι
κι' ἂν στοὺς Βουλγάρους χρειαστῆ συνεισφορὰ νὰ γίνη
θὰ πᾶς καὶ σὺ, θρασυδεῖλε, πῶγύρενε εἰρήνη.

Ἐπιστοατεία γενική
τὰ πράγματα θὰ σιάση.
Θὰ στὸ φορέσω τὸ χακὶ
κι' ὁ διάλογος νὰ σιάση.
Δὲ σκαπουλᾶς ! Ὁ ἀγωνιστῆς ὅσο ποῦ νᾶθης τέλος.
Τώρα ἢ τᾶν ἢ ἐπὶ τᾶν μᾶς εἶπ' ὁ Βενιζέλος.
Ἡ πᾶς καὶ ξεψυχᾶς ἐκεῖ
ἐν δόξῃ αἰωνία,
ἢ ζῆς καὶ σκᾶς σᾶν τὸ κουκκί
τὴν Αὐστρογερμανία.

Γ.— Στὸν πόλεμο μᾶς βρήκανε τὰ χιόνια τοῦ Γεγάου,
κι' ἂν νίκας ἔχομεν πολλὰς,
αὐτὸς ὁ παλητοτουρκαλᾶς
ἀκόμα κογιονάρει,
ἀκόμα δὲν ἐπέστηρε πῶς ἔγεινε ὀτάλι
καὶ μ' ὅλη τὴν ἀνάλεια μᾶς φοβερίζει πάλι.

Τὸν κελανίσουμε, Μαρκῆ, ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα,
παντέρη δὲν τ' ἀφήσαμε ἀντρόπιαστη καμμία,
ἔβγαλε τὴν ἀριμάδα του ἀπὸ τὰ Δαρδανέλλια
καὶ ὁ «Ἀβέρωφ» μόνος του τὴν ἔκαμε κουρέλια,
ὅλους τῶ ἀγάδες τῆ Τουρκιάς τοὺς ἐν πολέμῳ πρώτους,
σᾶν τὰ κριάρια στὸ μαντρί τῶσπᾶσαιμ' αἰχμαλώτους,
ἀπ' ὅλα τέλος τὰ νησιά,
ἔφυγ' ἢ φοίκη κι' ἢ σκασία
κι' ἀπλόθηγ' ἢ γαλάζια,
κι' αὐτὸς ὁ ἀφιλότιμος ἀκόμα κάνει νάζια !

Σακατεμένος ἔφυγε ἀπὸ τὸ Σαραντάπορο,
κόσκινο τοῦ τῶκάμαμε κάθε του παληοπάπορο,
κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν τὸν κάμαμε νὰ τρέμη,
εὐνοῦχο δὲν τ' ἀφήσαμε κανεῖνε σὲ χαρέμι,
τ' ἀτρόμητο κανόνι μας ὀλοῦθε τὸν τρακάρει
κι' αὐτὸς ἀκόμα, κύριε, κάνει τὸ παλληκᾶρι
κι' ἔτσι ἀξιοθρήνητος καὶ καμωμένος στρατσα,
ματαγυρεῦει πόλεμο κι' ἐδῶ καὶ στὴν Ταλλάτσα.

Ἐξ οὐρανοῦ τὰ ὄπλα μας ἐπῆραν εὐλογία
καὶ τὸν κατενικήσαμε
π' οὔτε Θεὸ τ' ἀφήσαμε
μήτε καὶ Παναγία.
μετροῦ ὁ ἀλητήριος ἀλλεπαλλήλους ἦττας,
μπαροῦτι τὸν ἐκάμαμε κι' ὁ Πέτρος κι' ὁ Νικήτας,
τ' ἀλλάξαν τὸν ἀδόξαστο κι' οἱ Σέρβοι κι' οἱ Βουλγάροι
κι' ἐν τούτοις σοῦ φιλονικεῖ ἀκόμα, τὸ ζαγάρι !

Ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ πῶ καὶ τί νὰ ὑποθέσω !
Κι' ἂν λὲς πῶς εἶναι δάκτυλος Αὐστρίας ἐν τῷ μέσῳ
ποῦ μᾶς κρατεῖ
στὸ καραντι
καὶ στὴ στενοχωρία,
ἐγὼ μὲ πέντε δάκτυλα μουντζῶνω τὴν Αὐστρία
καὶ κάθε καγγελάριο καὶ κάθε διπλωμάτη
ποῦ νὰ μᾶς βγάλη προσπαθεῖ μὲ τὸ στανιὸ τὸ μάτι.

Μ.— Κι' ἐγὼ βρὲ Γιάννη ἔσκασα καὶ βράζω σᾶν καζάνι
ποῦ ξεπαγιάζει ὁ στρατὸς ἀπάνου στὸ Μπιζάνι
κι' ὑφίσταται μαρτύρια καὶ τῶσας κακουχίας
γιὰ τὸ χατῆρι τῆς Τριπλῆς ἐκείνης συμμαχίας
πῶμπῆκε μὲ τὸ χέρι τῆς μεσίτρα στὴ δουλειὰ μας
κι' εὐρήκαμ' ἀναπάντεχα μαζὺ τῆς τὸ μελιὰ μας.

Κι' ἐμένα, Γιάννη, μῶοχεται τὸ αἷμα στὸ κεφάλι
ξέρωντας ἀπ' ὀλοῦθενε τὴ νίκη μας μεγάλη

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΚΑΙ ΚΟΝΤΟΝΤΑ ΜΕ Τὸ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΚΟΝΤΟΝΤΑ ΜΕ Τὸ ΝΟΜΟ,
ἀγκάδια γιὰ τὸς πλοῦτοις στὸ πῆμα τοῦ οὐρανοῦ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΟΙ ΝΕΟΤΟΥΡΚΟΙ

Με υπέρθερμο κεφάλι
της Τουρκίας οι όλοπυρρές
ξανααπρόβαλαν και πάλι
σά να πούμε για σωτήρες!

Από το βαθύ το λάκκο
πού αυτοί ωρύξανε,
και προώρως την καυμένη
την Τουρκιά έρξίζανε,
θέλουν τώρα να την σώσουν
και με το δικό τους νοῦ,
λέν' πώς θά'ν την ανεβάσουν
μέχρι τρίτου ούρανού!

Πάλιν βγήκανε ξιφήρεις,
υπερέξαλλοι, φρενήρεις
ό' Εμβέρ κι' άλλοι μαζί
όπαδοι πιστοί του φίλοι,
κι' έσκοτώσαν το Ναζή
μεσ' την ύψηλή του Πύλη.

Μπάμ ό ένας μπούμ ό άλλος,
άναψε ναυγας μεγάλος.
Κόσμος νεοτουρκικός
μπήνε πάλι σέ γενάτι,
κι' ήρθαν τελεγραφικώς
τετρακόσιοι τρείς θανάτοι.

Τά ντουβάρια τ' ανακτόρου,
χρεία δέν έχουν πιτόρου.
Τάβαψε πολύ ώρατα
ό' Εμβέρ με την παρέα.

Στ' ανακτόρου τα χαλιά,
στό ψηλό της Πύλης σπήτι,
ξεψυχάνε τα σκυλιά
με το νόμο του Προφήτη.

Αφ' την ύψηλή του Πύλη
κατεβάζουν τον Κιρκάλη
κι' ήταν' ό Σεφκέτ χαζήρι
για το θρόνο του Βεζύρη.

Τώρα τουτ' οι Ταρταρίνοι
άποικεύουν την ειρήνη,
φοβερίζουν, δόντια τρίζουν,
άφ' τη λύσσα τους άφρίζουν,
και νομίζουντες πώς έχουν
βοηθή το Γερμανό,
λένε πώς θά'ν άνατρέψουν
τά έν γή και ούρανώ.

Τή στάσι τους παρατηρώ
και μόνος μου παραληρώ
και λέω κρύφου, κρύφου:
Μωρές νεότουρκοι θρασείτ,
μουλούνα είσαστε και σείς
κι' έτσι θά πάτε ίφου!

Του Σεφκέτη το κεφάλι
με τα γένια τα ψαρά,
έν όλόρτο το τυροῦμε,
κάποια μέρα θά το βροῦμε
στην άκμή του Ναγαρά.

Τό λαρύγγι του Ίτζέτη
του μεγάλου τσελεπή,
θά διαβή από φαρτσέτι
σάν άγγουρι να κοπή.

Και θά γδά τον Ταλαάτη,
σε καινόρρες έκλογές,
σά γαϊδοῦρι μεταπράτη
φροῦταμένονε πληγές.

Κι' ό' Εμβέρ το παλλημάρι,
για το φόνο του Ναζή,
να θυμώσαστε κουμπάροι
πώς του χροῦνου δέ θά ζή.

Τέλος πάντων ή Τουρκία,
σάφαλο στην ήλια
και με σμπάρο στό πέστρο τής,
κι' άλλωνώνε και όμα τής,
φτωχή χωρίς πεκάμισο,
κατρακυλά στην άβυσσο!

ΧΩΡΙΑΤΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΣΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΖΑΝΙΟΥ

Λειοντόρια μου πού σάν έσας ή γή δέν θ' άναστήση,
την άντοχή σας βλέπουμε σ' Ανατολή και Δύσι,
και λένε: τέτοιους ήρωες, τέτοια Πατριδος κάλλη,
μόνο και μόνο μιá Έλλάς είν' ίκανή να βγάλη.

Λειοντόρια, κάθε σας πληγή, δοξάζει την Έλλάδα.
Τής δίνει κάθε πόνος σας αΐωνια λαμπράδα,
κι' όταν με τη σημαία σας πατήστε το Μπιζάνι,
το σιδερένιο χέρι σας τον ούρανο θά πιάνη!

Πς.

ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Πεθάνετε σείς όνειρα και σείς έλπίδες πλάνες.
Χαθήτε μέσα στη φριχτή του κόσμου λησμονία.
Άς μην ήχοῦν άρμονικοί τής φαντασίας παιάνες
κι' άς σβύση γέλοια και χαρές ή μαύρη καταχνιά.

"Όνειρα πιά τί θέλετε; Γιατί να ζήτε τάχα;
Κάθε ζωή πού πλάθετε μέσ' το πηχτό σκοτάδι
βρίσκει το μαύρο θάνατο και πάντα και μονάχα
μένετε σείς τ' άέρινου του κόσμου σας σημάδι!

Θάτα Λάμδα.

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΡΙΜΝΕΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Λέγεται πώς ό Λευτέρης πού πολλά προσόντα έχει
κι' άν τα πάντα δοκιμάζει, μόνο τα καλά κατέχει,
ένα μήνα στο Λονδίνο έτρενε χωρίς να παύη
να φρονιζέη για το Έθνος τρισσότερα να λάβη.

Μά οι τόσοι του οι κόποι δέν έπήγανε χαμένοι,
κι' ή Έλλάδα μας θά πάρη, ό,τι έχει να λαβένη
και τους κόπους του εκείνους ήδη άποξημιώνει
μία νύμφη ζηλεμένη οποῦ προΐκα έχει μόνη
δύο μιλιούνια λίρες και τα δίνει του Λευτέρη
για να έξη στο πλευρό της τέτοιο σύζυγο ξιφτερί.

Με την τύχη του Λευτέρη πούχε μέσα στο Λονδίνο,
να χτυπήση δυό τριγόνια μ' ένα σμπάρο τόσο φίνο,
λένε μερικοί στον τόπο-κι' είν το δίχηρο τους μεγάλο
άν το ένα του ξεφύγη, σίγουρο του μένει τ' άλλο.

CHEF.

ΕΚ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΝΟΙΘΑΣΚΕΥΕΙΣ

Λονδίνο με συνέδρια είν' το Ληξούρι τώρα.
Μαζώνονται στον καφφενέ από τσ' έφτά ή ώρα
τεχνίτες, έπιστήμονες, παπάδες, φουρναραίοι,
και συζητοῦν τα πράγματα καλύτερ' άφ' το Γρέη.

"Όρες όλόκληρες άκοῦς τη γλώσσα τους να παίξη,
και ξενυχτάνε κώνωντας άπάνου στο τραπέζι
του Μπιζανίου σχέδια διάφορα και μύρια
π' ό καφφετζής βαρένεται να φέρνη κπισίτρια.

"Ό ένας κάνει σχέδιο, πού βράσκει ή Τσαλλάτσα,
κι' ό άλλος πού διαφωνεί το σβύνει με τη στράτσα
και σύμφωνα με τση ψευτιές πώχουν οι τηλεγράφοι,
βλέπετε τον έναν να σβγή, τον άλλο να γράψη.

Από τση συνεδρίασε και το συνδιασκεύησε,
κόσμος έδώ κάλει.
Και τρώμε κι' όλοι κάβουε και γίνεται ένα όβρημο
π' ό Θιός να σέ φυλάη!

Μπάουτσερ.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΟΙ ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΣΟΙ

Τό να έχη κανείς την ύποχονδρία
ότι είναι άρρωστος χωρίς να έχη άπο-
λύτως τίποτε, τό καταλαμβάνω. Είναι
ένας δυστυχής άνθρωπος και τίποτε
περισσότερον.

Τό να έχη άλλος την πεποίθησιν, ό
τι τα βλέμματα του αιχμαλωτίζουν έξ-
εφόδου οϊανδήποτε γυναίκα, και αυτό
τό έννοώ. Είναι ένας ευτυχής ήλίθιος.

"Αλλά τό να άγωνίζεσαι κανείς να
πέιση τον άλλον, ότι είναι δυστυχής έ
πάνω εις την συγκμήν της ευτυχίας
του, αυτό όμολογώ ότι άδυνατώ να τό
έξηγήσω.

"Υστερα από μίαν πολυετή καταφ-
ρονημένην ένδικήν ζωήν, ηδδόκησεν
ό Θεός ή ό διάβολος, άδιάφορον, να
επιτύχωμεν κάτι, τό όποϊον όυτε ό Κα
ζαμίας εις τα προηγουστικά του δέν έ
τόλμησε ποτέ να τό αναγράψη.

Και επάνω εις αυτήν την άπροσδό-
κητον ευτυχίαν, με την όποίαν χορταί-
νει πās πειναλέος υπήκοος του πρῶ-
ην ελληνικού βασιλείου, ερχονται μερι-
κοι, πολλν παραδόξου χαρακτήρος άν-
θρωποι, ό'τινες σώνει και καλά έννο-
οῦν να σου άποδείξουν, ότι όλα αυτά
τα καταπληκτικά πράγματα, όχι μόνον
δέν είναι τίποτε, άλλ' ότι και θά ξεσπά-
σουν πολλν γρήγορα εις την όραήν μας!

"Επιμένουν οι περιεργοι αυτοι κρι-
τικοι, ότι αι Δυνάμεις δέν θα μās δώ-
σουν τίποτε. "Οτι ή Θεσσαλονίκη θα
διεθνοποιηθῆ, "Οτι αι Νῆσοι θα γεί-
νον ατόνομοι. "Οτι τα Ιωάννινα θα
συμπεριληφθοῦν εις την Άλβανίαν,
και ότι τέλος πάντων αναγράψη μια έ
φημερίς ξένη, άντιστρατευομένη τα συμ-
φέροντα του Έλληνισμού, όχηροῦνται
αυτοί όπισθεν της ειδήσεως ήτις την
έπομένην κατά 99 τοίς εκατό διαφεύδε-
ται - και αρχίζουν να έσκοφενόοιζον
άδιακόπως τās όβίδας της άπαισιοδο-
ξίας των, αι όποίαι όπωσδήποτε, όλο
κόβουν το αίμα των άπλοϊκών.

Και εάν περιορίζετο το πρῶγμα έ-
ως εδώ, δέν θα ήτο και τόσον άξιον
λόγον, αλλά δυστυχώς οι παράξενοι
αυτοί πατριώται, φροντίζουν να μαν-
θάνουν πάντοτε ή από επιβάτας τούς
όποιους δέν κατονομάζουν, ή από σο-
βαράς ιδιαιτέρας άλληλογραφίας των,
όλας τās θλιβερωτέρας και φοβερωτέ-
ρας ειδήσεις αι όποίαι είναι πολλν πιθα-
νήν να συμβοῦν εις ένα πόλεμον.

Και τās ειδήσεις αυτές τās μεταδί-
δουν υπό τεργητήν εχεμύθειαν εις τον
ένα και εις τον άλλον, έως ότου φθά-
νουν και εις τα όπτα των άμέσεως ένδια
φερομένων περι του πολέμου και λυ-
ποῦνται και άησυχούν οι άνθρωποι
χωρίς λόγον.

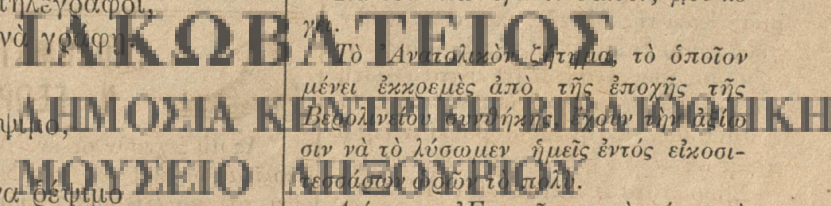
Τι εύχαρίστησις είναι αυτή, δέν την
καταλαμβάνω.

Να παραδεχθῶ κακίαν; "Όχι. Μι-
σελληνισμός; Ουτε. Άλλά τότε τι διά-
βολο να παραδεχθῶ;

Θά ήσυχάζα όμως άν ήτο δυνατόν
να μου ποῦν καθαρά αυτοί οι δόλγοι
σοῦις γ κ έ ν ε ρ ι ε ς συμπολιτα
μου, τι θέλουν δια μη φέρονται ο-
πως φέρονται.

Και θά εύρισκόμην εις την άησυχ-
χίαν, τίς οιδεν επί πόσον άκόμη, εάν
δέν επαρουσιάζετο να με γλιτωσῆ κά
ποιος φίλος μου, εμπειρικός ιατρος δι
α τās τοιοῦτον ειδους άησυχίας.

—Να σου πῶ εγῶ τί θέλουν, μου λέ-

Μπάουτσερ.

